

paabudt; fra den Tid var det først, at dette System fuldstændigt blev indført, og man har siden den Dag brugt det og fundet sig vel derved. Det ærede Medlem udtalte sig, som om jeg havde foreslaaet, at man skulde bruge denne nye Vævævnelse, „et Hundred“ istedetfor „Centner“; nei, jeg sagde: lad os bruge det Udtryk, vi hidtil have havt, og det er Noget, som det ærede Medlem, som kender til Veiningen af Krudt, vistnok har seet, at det var et 100 Pund og ikke 1 Centner, han brugte. Lad os ikke indføre „Centner“ i Vægtloven, thi derved faae vi den Vævævnelse, at vi kunne benytte Vævævnelsen „Cent“, der ogsaa bruges andre Steder (s. Ex. i Amerika) som $\frac{1}{100}$ (af en Dollar), og som let falder i Dreie, hvorimod „Dvint“ kendes af alle Folk som Noget, der har at gjøre med „5“. Ingen kan bestræbe, at naar man hører denne Vævævnelse „Dvint“, saa troer man, at det er Noget, der hænger sammen med „5“, men det finder jo her slet ikke Sted, thi det skal jo her betyde $\frac{1}{100}$; det er derimod simplest, at sætte „Cent“ istedetfor, og det opnaaer man, naar man ikke benytter Stempleet „Centner“ istedetfor „100 Pund“. Det ærede Medlem hittede fremdeles, at de andre Landsdele „havde gjort os en Indrømmelse“ ved at indføre vort Pund. Hvor kan dog det ærede Medlem troe Sigt? Nei, det er ikke os, de have gjort denne Indrømmelse, det er Tydskland, Hannover og de omliggende Nabolande; der har man indført dette Pund, der er en halv Kilogram. Skulle vi nu absolut, fordi andre Landsdele have antaget en Vægt og Lodder efter tydske Nabolande, skulle vi derfor bringe dem det Offer af denne ulykkelige Dvint? Hvorfor er det nødvendigt? Er det ikke bedre, at vi stille denne Sag i Bero og engang faae et ordentlig Mønt, Maal- og Vægtsystem ud? Er det ikke bedre, at vi gribe denne Sag an i dens Heelhed, som man har gjort andre Steder, som man har gjort godt andre Steder, og hvorved man befinder sig vel? Et æret Medlem hittede i den Anledning, at „godt begyndt var halv fuldenbt“, men man anfører jo saadanne Ting, eftersom det passer En vel. Da det ærede Medlem, som sidder her paa samme Bænk som jeg, kom med en lille Stempelloy, hvor ofte blev det saa ikke anført: Nei, kom ikke

med disse Stykverkslove, lad os faae en heel fuldstændig Stempelloy! Det have vi faaet; maatte det gaae her ligesaa, maatte jeg være den ringe Marsag til, at vi engang kunde faae et heelt Mønt, Maal- og Vægtsystem, saa skulde det glæde mig overordentlig meget. Endelig tillader jeg mig at komme tilbage til den hollandske Vægt. Det ærede Medlem sagde: Her veie vi jo ogsaa Korn efter den hollandske Vægt, og det bør man ogsaa have Lov til; men naar den nye Vægt legaliseres, naar denne Lov kommer ud, saa er der jo ingen Handelsvægt gyldig uden efter dette System, og saa begaae vore Handlende jo altsaa noget Ulovligt, naar de bruge hollandsk Vægt. Det have de ikke Lov til, og det vilde desuden kunne give Anledning til Misforstaaelser, thi det maa jo være det ærede Medlem, bekendt, at det kun er de rigtige, gamle, hollandske Amsterdammer Sæd-Vægte, som de bruge derovre; nu have jo Hollænderne faaet samme Vægt som vi og som Belgien; deres nye Pund er jo nu 500 Grammer eller en halv Kilogram. Det er altsaa ikke længere hensigtsmæssigt i Handelen at benytte den gamle hollandske Vægt, som kan benyttes paa 2 Maader; maaffee vi kom til at maale vort kjøbte Korn efter den nye, og de Andre veiede det folgte efter den gamle Vægt; det vilde være en meget uheldig Stilling for os. Naar vi have en Lov, hvori der staaer, at ingen anden Handelsvægt maa bruges end den, der herved indføres, saa er det efter mit Skjøn ikke tilladt at underforstaae, at der maa veies med gamle hollandske Vægtloddet, som Ingen har Opsigt med, som ikke justeres; det gaaer ikke an. Skulde det gaae an, saa maatte man da gjøre her, ligesom de Andre meget fornuftigt have gjort, saa maatte man have Lodder, der være justerede af „das Hamburger Commerzium.“ Skal det endelig være tilladt, saa lad os faae disse „Commerziums-Lodder“, saa vide vi dog, hvad vi have, og saa ere vi fulgte med de øvrige Landsdele ikke alene med „Dvinten“, men ogsaa med „das Hamburger Commerzium.“

Formanden: Forsaavidt den ærede sidste Taler i Begyndelsen af sit Foredrag bemærkede, at jeg havde annødet ham om ikke at afbryde den